

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Каква потресна слика браћо и сестре, коју нам описује данашње свето Јеванђеље. Кратко, али дубоко Јеванђеље, које смо данас слушали на светој Литургији. Сусрет две групе људи на градској капији. С једне стране, иде једна група која прати мртваца и то каквога мртваца, младића, сина јединца, жене удовице.

Може ли шта потресније бити од те слике?

Ем је удовица, ем има једно дете, ем и оно се упокојило и носе да га сахране. Тешка, тешка слика и замислити, а камоли доживети. С друге стране, у сусрет долази једна друга група која прати Господа Христа, Учитеља, Богочовека, Спаситеља нашега, Који је сишао да људе научи животу вечноме и да им дарује живот вечни, а смрт, смрт узима једну по једну жртву из рода људскога и носи са собом.

Како је отац Јустин једном назвао смрт, „свејадица смрт“, која све једе, никога не прескочи, никога не заобиђе, све једе. И сретеше се те две групе, с једне стране жртва смрти, с друге стране Животодавац. Мајка, сирота, удовица, очајна, жалосна, тужна, њени сродници, пријатељи, који су били са њом сигурно су је тешили, као што и данас бива у жалости да човек човека теши, али та утеха је празна. Многи су јој говорили, „не плачи“, тако је морало бити, сви ћемо тим путем, али то за мајку није могла бити утеха. Прилази Господ и Он говори исте те речи, само кратко, „не плачи“, али Његова реч има други значај, има другу силу, има други смисао. После тих речи, Он не остаје на речима, него пружа стварну утеху мајци удовици. Прилази носилима, на којма је лежао мртав младић, а носиоци стадоше, нико не зна шта ће бити, а Господ се обраћа - не њима, не носиоцима, не народу - него младићу који је на носилима: „Младићу, теби говорим, устани! И та реч, учини чудо! Младић седе на носилима. Сви су се запрепастили од чуда, наравно и обрадовали се, а највише његова мајка, јер га узе Господ и

„даде га мајци његовој.“ А народ, задивљен говораше: „Велики пророк је изашао међу нас, Бог је походио народ свој.“ И заиста били су у праву.

Велики Пророк, Господ Христос, дакле, много више од пророка, Он је Месија, Он је Спаситељ, Он је дошао да излечи род људски од сваке болести, од сваке муке, од сваке туге, од сваке невоље. Људи су и раније лечили, медикаментима, вештинама, травама, како је ко знао и умео, да би један другоме помогли, али лек од смрти нико није имао, нико није могао да понуди, нити да дарује роду људскоме. Једино Господ Христос, оваплоћени Бог, Он је дошао и донео тај чудесни и чудотворни лек, лек од смрти.

А шта је то?

То је његова божанска наука и живот по тој науци. Јер је Господ рекао, „сваки који верује у мене, ако и умре, живеће.“ То је тај чудотворни лек. Он је основао Цркву Своју, која у овоме свету пребива две хиљаде и више година, као једна огромна болница, у којој се многи болесници лече од разних болести, а те болести од којих се лечимо у Цркви Божијој, јесу греси наши, слабости наше, страсти наше, оно што управо води у смрт. Јер каже свети апостол: „Плата за грех је смрт“, а Господ је дошао да исцели род људски од свакога греха и самим тим да га исцели и од последице греха, тј. од смрти. Господ је основао Цркву своју, даровао Јеванђеље Своје, даровао свете тајне и свете врлине, дао је Самога Себе људима за храну, „ко једе тело моје и пије крв моју има живот вечни!“ Не имаће! Већ га „има“ - овде на земљи. То је та чудесна божанска храна, то је тај чудесни божански лек који лечи људе од смрти, јер човек није створен за смрт браћо и сестре, него за живот вечни. Није наша судбина везана за Земљу, где проживимо педесет или сто година, и да нас онда нестане. Није гроб последња тачка нашега живота. Грбови су само капија кроз коју пролазимо и улазимо у други вечни живот, који Господ дарује и који је дошао да дарује људима живот вечни. У многим молитвама црквеним, многе песме црквене се

тако завршавају, да је дошао да нам дарује живот вечни и велику милоост.

Ето, то је данашње свето Јеванђеље браћо и сестре, а ми смо сви болесници, који треба да се лече божанским лековима, да користе Јеванђеље Христово, да слушају његове свете заповести, да по њима живе, јер грех убија најпре душу, а онда умире и наше тело. И они који су умрли у Господу Христу, они су живи и они ће васкрснути у последњи дан, а не само они него сви људи. Јер Господ је одредио свим људима бесмртност и живот вечни, с тим што постоје две врсте вечног живота, постоји вечни блажени живот и постоји вечна мука, која се и не може назвати животом, али је постојање, јер траје вечно. До гроба ми водимо сами себе и трудимо се да овде у овоме животу одредимо себи место иза гроба. Они који верују, који живе по Јеванђељу, који чине добра, који се кају за своје грехе, који се причешћују Телом и Крвљу Господа Христа, они припремају себе да стану с десне стране Страшнога Судије када дође дан да суди живима и мртвима. Они који су чинили добро браћи својој, који су чинили милостињу, као што је Господ и рекао у оној причи: „Бејох гладан и нахранисте ме, бејох жедан и напојисте ме... јер ако учинисте једном од ове моје мале браће, - вели Господ - и мени учинисте.“ А они који не верују у Господа Христа, који се не кају за грехе своје, који чине зло другима и за њих је одређено васкрсење, али, да би отишли у муку вечну. Јер после васкрсења и Страшног суда, једни ће отићи у живот вечни, блажени, а други у вечну муку.

Нека би данашње свето Јеванђеље, било и нама на поуку, да и ми водимо рачуна како живимо, како живот свој проводимо и да припремамо себе док смо у овоме свету, да се кајемо за грехе своје, да чинимо добра дела и припремамо себе за живот вечни у Царству Христа Бога нашега, коме нека је слава и хвала са Оцем и Духом Светим кроза све векове и сву вечност. Амин!